

www.galarna.si

Jennifer Ashley: *The Seduction of Elliot McBride*

Prevod: Anja Bakan

Copyright © 2012 by Jennifer Ashley

This edition published by arrangement with The Berkley Publishing Group, an imprint of Penguin Publishing Group, a division of Penguin Random House LLC

© za Slovenijo: Hiša knjig, Založba KMSŠ 2016

Vse pravice pridržane.

Brez predhodnega pisnega dovoljenja je prepovedano uprizarjanje, reproduciranje, distribuiranje, dajanje v najem, javna priobčitev, predelava ali druga uporaba tega avtorskega dela ali njegovih delov v kakršnemkoli obsegu ali postopku, vključno s fotokopiranjem, tiskanjem, javnim interaktivnim dostopom ali shranitvijo v elektronski obliki.

Slika na naslovnici: Shutterstock, Razzle Dazzle Stock

Distribucija: Avrora AS d. o. o., p. p. 168, 4290 Tržič

Tel. +386 (0)59 932 107

www.galarna.si

CIP - Kataložni zapis o publikaciji

Univerzitetna knjižnica Maribor

821.163-3

ASHLEY, Jennifer

Zapeljevanje Elliota McBrida / Jennifer Ashley ; prevod Anja Bakan. - 1. izd. - Maribor : Hiša knjig, Založba KMSŠ, 2016. - (Zgodbe Škotskega višavja ; knj. 5)

250 izv. - Prevod dela: *The seduction of Elliot McBride*

ISBN 978-961-6982-85-6 (trda vezava)

COBISS.SI-ID 89260289

Jennifer Ashley

ZAPELJEVANJE
ELLIOTA McBRIDA

Zgodbe Škotskega višavja: 5. knjiga

Prevod:
Anja Bakan

PRVO POGLAVJE

Škotska, 1884

Zaročenec Juliane St. John je eno uro zamujal na lastno poroko. Medtem ko je Juliana sedela in čakala, veličastna v satenu in z rumenimi vrtnicami v laseh, so se številni prijatelji in družinski člani razkropili po deževnem Edinburghu poizvedovat, kaj je narobe.

Nevestina priča Ainsley Mackenzie je poskušala Juliano razvedriti, Julianina mačeha Gemma pa tudi, čeprav po svoje. A Juliana je v srcu vedela, da je nekaj strašno narobe.

Potem ko so se Grantovi prijatelji v zadregi vrnili praznih rok in je Ainsley prosila svojega moža, visokega in krepkega Škota, naj poskusi še on, je bil rezultat drugačen.

Lord Cameron Mackenzie je le toliko odškrnil vrata zakristije, da je noter pomolil glavo. »Ainsley,« je rekel in jih spet zaprl.

Ainsley je stisnila Julianine dlani, ki so bile zdaj že ledeno mrzle. »Nič ne skrbi, Juliana. Ugotovila bom, kaj se je zgodilo.«

Julianina mačeha, le deset let starejša od Juliane, je bila jezna. Gemma ni rekla ničesar, toda Juliana je v vsakem njenem gibu opazila bes. Gemmi ni bil Grant Barclay nikoli všeč, njegova mati pa še manj.

Ainsley se je hitro vrnila. »Juliana,« je rekla z nežnim glasom. Ponudila ji je roko. »Pridi z mano.«

Kadar je kdo govoril s takšnim tonom, je zagotovo sledilo nekaj strašnega. Juliana je vstala in saten je zašelestel. Gemma ji je hotela slediti, toda Ainsley je dvignila roko. »Samo Juliana, se mi zdi.«

Gemma, ki je bila vzkipljivega značaja, je začela ugovarjati, vendar je bila pametna. Prikimala je Juliani in stisnila njeno dlan. »Tu bom, če me boš potrebovala, ljubica.«

Tudi Juliana je bila sicer po naravi temperamentna, a ko je stopila na deževno in vetrovno dvorišče cerkve, je čutila zgolj radovedno otopelost. Z Grantom je bila zaročena več let. Poroka se ji je od nekdanj zdela tako lagodno oddaljena, da je bila po svoje v šoku, zdaj ko je ta dan končno napočil. In zdaj ...

Je Grant zbolel? Umrli?

Megla in rahel dež sta se zgrnila nad mesto in zastrla nebo. Ainsley je nališpano Juliano odpeljala ven in čez majhno dvorišče, kjer je blato zamazalo Julianine nove bele škornje z visoko peto.

Prišli sta do obokanega prehoda in Ainsley se je napotila po njem, stran od glavne cerkvene stavbe. Hvala bogu, kajti vsi svatje so bili v cerkvi, čakali, opazovali ter ugibali, kaj je šlo narobe.

V hladu pod arkado ju je čakal le lord Cameron, širokopleč orjak v kiltu z vzorcem klana Mackenzie. Ko sta Ainsley in Juliana stopili k njemu, se je Cameron s kot kremen trdim pogledom zazrl dol v Juliano. »Našel sem ga.«

Juliana še vedno ni čutila drugega kot otopelost. Nič se ni zdelo resnično, niti Cameron niti grozeče nebo nizko nad cerkvijo niti njeno poročno okrasje.

»Kje pa je?« je vprašala.

Cameron je s srebrno čutaro v roki nakazal: »V kočiji za cerkvijo. Bi rada govorila z njim?«

»Seveda bi rada govorila z njim. Poročila se bova ...«

Opazila je pogled, ki sta si ga izmenjala Ainsley in Cameron, opazila je iskrico jeze v Ainsleyjinih očeh in njen odblesk v Cameronovih.

»Kaj je?« Juliana je stisnila Ainsleyjino dlan. »Povej mi, preden se mi zmeša.«

Še preden je Ainsley lahko odgovorila, je spregovoril Cameron. »Barclay je pobegnil,« je dejal brezizrazno. »Poročen je.«

Oboki in dvorišče, vse iz trdnega edinburškega kamna, so se zavrteli okoli nje, toda ne, Juliana je pokončno stala, strmela v Camerona Mackenzieja in ob sebi čutila Ainsleyjino toploto.

»Poročen.« Julianine ustnice so bile otrple. »Ampak poročil se bo z menoj.«

Vedela je, da si je lord Cameron Mackenzie tega dne še najmanj želel loviti Julianinega ženina in ji potem sporočiti, da je možakar pobegnil z drugo. Vseeno pa je še naprej strmela v Camerona, kot da si bo premislil in ji povedal kaj drugega, če bo le dovolj dolgo vrtala s pogledom.

»Poročil se je včeraj popoldne,« je rekel Cameron. »Z žensko, ki ga je poučevala klavir.«

To je bila norost. Gotovo je bila le šala. »Gospa Mackinnon,« je monotono dejala Juliana. Spomnila se je temnolase ženske v preprostih oblekah, ki jo je včasih srečevala na obisku pri Grantovi materi. »Vdova je.« Izvil se ji je potlačen smeh. »No, zdaj menda ni več.«

»Rekel sem mu, da mora pokazati vsaj toliko spoštovanja, da ti sam pove,« je dejal Cameron z glasom, ki je bil slišati kot škrtajoč gramoz. »Zato sem ga pripeljal. Bi rada govorila z njim?«

»Ne,« je hitro odvrnila Juliana. »Ne.« Svet okrog nje se je spet zavrtel.

Cameron ji je v roko potisnil svojo čutaro. »Nagni, dekle. Ublažilo bo udarec.«

Spodobne dame niso pile žganja in Juliana je bila vzgojena v zelo spodobno dekle. Toda zaradi spleta okoliščin je bil ta trenutek izjemno *nespodoben*.

Juliana je nagnila čutaro in naredila požirek žgočega škotskega viskija. Zakašljala je, pogoltnila, spet zakašljala in si popivnala ustnice, Cameron pa je čutaro medtem spravil na varno.

Mogoče ne bi smela piti. Cameronove besede so se ji začenjale zdeti resnične.

V cerkvi je dvesto ljudi čakalo poroko Juliane St. John in Granta Barclayja, dvesto ljudi, ki jih bo treba poslati domov. Vrniti bo treba dvesto daril, odposlati dvesto opravičil. In časopisi si bodo gotovo dali duška.

Juliana si je z dlanmi objela lica. Nikoli ni bila zaljubljena v Granta, se ji je pa zdelo, da sta zgradila vsaj prijateljstvo, medsebojno spoštovanje. A niti tega ... Grant ji ni namenil niti tega.

»Kaj bom pa zdaj?«

Cameron si je čutarico zatlačil pod površnik. »Odpeljala te bova domov. Naročil bom, naj kočijo pripeljejo na konec tega prehoda. Ni treba, da te kdo vidi.«

Zelo prijazna sta bila, Ainsley in Cameron – prijazna sta bila. Juliana ni hotela prijaznosti. Hotela je besneti in kričati, ne le na Granta, temveč tudi nase. Tako zelo se je zanašala na svojo zaroko, kar malce važna je bila, da ni več v nevarnosti, da ostane stara devica. Še več, hotela je tudi običajno, umirjeno življenje, nekaj, za kar se je borila od malega.

Njena prihodnost se je ravnokar sesula v prah, varna odločitev se ji je spodmaknila. Od šoka je bila še vedno otrpla, vendar je čutila, da se obžalovanje bliža s silovito naglico.

Naenkrat jo je zazebló in podrgnila si je roke. »Ne še. Počakajta še kak trenutek, prosim. Na kratko moram biti sama.«

Ainsley je s pogledom ošinila dvorišče, kamor so se iz osrednjega cerkvenega prostora že začeli zgrinjati svatje. »Ne tja. Malo naprej je kapela. Poskrbela bova, da nihče ne bo šel tja.«

»Hvala ti, Ainsley.« Juliana ni zmogla toliko razkleniti rok, da bi Ainsley objela, kot se spodobi.

Stopila je za njo do vrat kapelice, Cameron pa ji je odprl. Oba sta se umaknila, Juliana je sama vstopila in vrata za njo so se s tleskom zaprla.

V kapeli je bilo hladno, vendar temačno in spokojno. Juliana je za hip postala pred golim oltarjem in se zazrla

v preprost, neokrašen križ, ki je osamljen visel nad njim.

Grant – poročen. Z gospo Mackinnon.

Juliana se je v tistem zavedela stvari, ki jih je zadnje mesece opažala, vendar takrat ni bila pozorna nanje – Grant in gospa Mackinnon drug ob drugem za klavirjem Grantove matere, nasmeški, namenjeni drug drugemu, pogledi, ki sta si jih pošiljala. Grantov napeti izraz, s katerim je pogledal Juliano, kot da se hoče z njo pogovoriti o nečem pomembnem, potem pa se je raje pošalil ali pripomnil kaj plehkega.

Zdaj je vedela, kaj ji je hotel povedati. *Gospodična St. John, zaljubljen sem se v svojo učiteljico klavirja in rad bi se poročil z njo, ne z vami.*

Škandal. Ponižanje.

Juliana je stisnila pesti in želela prekleti božjo previdnost, ki jo je tako razbesnela. A kljub silnemu gnevu se ji bogokletnost v kapeli ni zdela primerna.

Zadovoljila se je s tem, da je odvihrala do klopi, slonokoščena obleka pa ji je plapolala okoli nog. »Presneto!« je zavpila in se počila na sedež.

Pod njo se je nekaj zganilo. Dolgonog moški v volnenem kiltu in s širokimi pleči, ki se je dvignil in oprl na močne komolce. Moški, ki se je prebujal in ugotovil, da na njegovih stegnih sedi petdesetkilogramska ženska v poročni obleki.

»Kaj hudiča?« Sive oči, prav takšne kot Ainsleyjine, so se zasvetile sredi obraza, ki je bil preveč zagorel, da bi bil lahko kaj dlje na Škotskem.

Elliot McBride očitno ni imel nikakršnih pomislekov glede bogokletnosti v cerkvi. Ali pa spanja.

Juliana je urno vstala, vendar se ni mogla umakniti od cerkvene klopi. Strmela je dol v Elliota, medtem ko se je napol dvignil in se umaknil v kot, noge v škornjih pa je imel še vedno na klopi.

»Elliot?« je dahnila Juliana. »Kaj počneš tu?«

»Malo tišine bi rad,« je rekel. »Čisto preveč ljudi je tu naokrog, prekleto.«

»Hočem reči tu, na Škotskem. Mislila sem, da si v Indiji. Ainsley je rekla, da si v Indiji.«

Elliot McBride je bil eden od Ainsleyjinih številnih bratov in moški, v katerega se je Juliana še kot deklica pred kakšnimi stotimi leti noro zaljubila. Izginil je v Indijo, ker je želel obogateti, in odtlej ga ni videla.

Elliot se je podrgnil po strnišču brade, je pa vendarle dišal po milu, kot da se je pred kratkim okopal. »Sklenil sem se vrniti.«

Redkobeseden; to je bil najprimernejši izraz za Elliota, neukročenega McBrida. Bil je tudi visok in močan, njegova karizma pa ji je jemala dih. Že od nekdaj je bilo tako, že odkar je bila otrok, on pa

podivjan Ainsleyjin brat, in nato po tem, ko je ponosno vstopila v družbo, on pa je v vojaški uniformi prišel na njen debitantski ples.

Juliana je spet sedla, čisto na konec klopi, proč od njegovih stopal. Visoko v zvoniku glavne cerkve so zadoneli zvonovi in oznanili, koliko je ura.

»Mar ne bi morala biti ti tamle, dekle?« je vprašal Elliot. Iz plašča je vzel čutarico in naredil požirek, toda v nasprotju s Cameronom ji je ni ponudil. »In se poročiti s tistim kakosežepiš?«

»Grant Barclay. Postala naj bi gospa Barclayjeva.«

Čutara se je ustavila na pol poti do ustnic. »*Naj bi postala?* Si tistega bledoličnega prasca torej dala na čevelj?«

»Ne,« je rekla Juliana. »Vse kaže, da je včeraj pobegnil s svojo učiteljico klavirja.«

Bilo je preveč. V njej se je začel gostiti čudaški smeh in se ji trgati iz ust. Ni bila ravno histerija, temveč krohot, ki ga ni mogla obvladati.

Elliot je nepremično ležal kot žival, ki se odloča, ali naj napade ali zbeži. Ubogi Elliot. Le kaj si misli o ženski, ki ga je sunkoma zdramila, ker se je sesedla nanj, nato pa bruhnila v neobrzdan smeh, ker jo je zaročenec zapustil?

Julianin smeh je zamrl in s konicami prstov si je obrisala oči. Temno rdeči lasje so ji uhajali iz pričeske

in ena od rumenih vrtnic, ki ji jih je vpletla Ainsley, ji je padla v naročje. »Bedaste rože.«

Elliot je sedel kot kip in se tako krčevito oklepal naslona klopi, da je bil presenečen, da se les ni odlomil. Opazoval je smejočo se Juliano in njene veličastne lase, ki so ji padali na gola ramena. Smehljala se je, a njene modre oči so bile orošene in dolgi prsti, s katerimi je iz naročja vzela rožo, so se tresli.

Elliot jo je hotel objeti in jo stisniti k sebi. *No, no*, bi najraje rekel. *Brez tistega kretena ti bo boljše*. Še močnejši vzgib ga je silil k temu, da bi poiskal Granta Barclayja in ga ustrelil, ker jo je prizadel.

Toda Elliot je vedel, da se ne bo ustavil le pri tolažbi, če bo res storil to napako, da se je dotakne. Glavo ji bo nagnil nazaj in jo poljubil na ustnice, tako kot je storil na njenem debitantskem plesu tistega večera, ko mu je dovolila edini poljub.

Takrat sta imela oba osemnajst let. Preden je Elliot preživel pravi pekel, mu je tisti sramežljivi poljub zadostoval. Tokrat pa ne bi bil dovolj, niti približno.

Poljubljal bi jo po slokem vratu vse do neder, se podrgnil ob čipkasto obrobljeni izrez njene obleke in ji ramena posul z rahlimi poljubi. Zatem bi z jezikom zdrsel višje, vse do njenih polnih ustnic, jih obliznil in jo vabil, naj jih razpre.

Poljubljal bi jo dolgo in previdno, okušal sladkobo njenih ust, vseskozi pa bi jo objemal in nikdar več spustil.

Elliot bi hotel vse, kajti bog ve, kdaj bo spet dobil priložnost. Zlomljen človek se je naučil užiti, kar mu je bilo ponujeno, kadar je le dobil priložnost.

»Do konca življenja ne bom ubežala,« je govorila Juliana. »*Uboga Juliana St. John. Mar se ne spomnite? Bila je že v poročni obleki in čakala v cerkvi, uboga reva.*«

Kaj lahko rečeš ženski v takšnem stanju? Elliot si je želel, da bi znal z besedami kot njegov brat odvetnik, ki je stal v sodni dvorani in si služil kruh s prefinjenimi govorancami. Elliot ni znal povedati drugega kot resnico.

»Kar naj govorijo, k vragu še z njimi.«

Juliana se mu je žalostno nasmehnila. »Svet se bolj ali manj vrti tako, kot *oni* govorijo, dragi moj Elliot. Mogoče je v Indiji drugače.«

Ljubi bog, kako lahko kdo tako misli? »Tam so pravila prekleto jasna. Če jih ne poznaš, lahko umreš – ali povzročiš smrt koga drugega.«

Juliana je zamežikala. »Oh. No, prav, priznam, da se to sliši mnogo huje od tega, da ljudje pričakujejo, da se bom do konca življenja osramočeno skrivala in pletla nogavice.«

»Zakaj hudiča bi pletla nogavice? Počni, kar te je volja.«

»Si pa res optimist. Ni ravno pošteno, ampak bojim se, da bodo še dolgo govorili o meni. Pa še stara devica sem. Trideset let imam, nisem več kakšna naivka. Vem, da ženske v teh časih počnejo vse sorte, ne le vstopajo v zakonsko zvezo, vendar sem prestara, da bi šla na univerzo, poleg tega pa bi bilo mojega očeta konec od sramu, da sem takšna piflarka. Vzgojena sem bila, da bom natakala čaj, prirejala plese in spodobno govorila z vikarjevo ženo.«

Njene besede so Elliota samo bežno preletele, ne da bi jih res zaznaval, njen pojoči glas pa je bil pomirjujoč. Naslonil se je nazaj in jo pustil govoriti ter ugotovil, da že dolgo ni bil tako sproščen.

Če bi jo lahko poslušal do konca svojih dni, če bi lahko poslušal njen glas, ko pade noč, bi bilo z menoj mogoče spet vse v redu.

Ne, nič ne bo v redu, nikoli in nikdar, ne po tistem, kar je videl in počel in kar so drugi počeli njemu. Mislil je, da bo minilo, ko se bo končno vrnil v varno zavetje Škotske. Nič več môr, grozot, ki so mu kratile spanec, popolne teme, ko je čas mineval, on pa se ni zavedal ničesar. Vendar ni minilo in vedel je, da se mora lotiti drugega dela svojega načrta.

Juliana ga je preučevala z modrimi očmi, jasnimi kot poletno jezero. Njena lepota in njegov spomin na te oči sta mu pomagala vzdržati dolga obdobja v temi.

Včasih se mu je sanjalo, da je ob njem, da ga poskuša zbuditi, da mu ušesa napolnjuje njen žametni glas. *Daj, no, Elliot. Zbuditi se moraš. Moj zmaj se je zataknil med veje drevesa in ti si edini dovolj visok, da ga lahko spraviš dol.*

Spominjal se je dneva, ko je spoznal, kaj čuti do nje – takrat sta imela menda šestnajst let. Zabavala je otroke očetovega prijatelja in spuščala zmaja, Elliot pa jo je opazoval. Pomagal ji je in zmaja potegnili z drevesa, s tem pa si je prislužil širok nasmešek njenih rdečih ustnic in mehak poljub na lice. Vse od tedaj je bil izgubljen.

»Elliot, ali si buden?«

Ob navalu spominov je zaprl oči, zdaj pa se je Julianin glas zлил z obujenim snom. Na silo jih je odprl. »Mislim, da sem.«

»Nisi me slišal, kaj?« Njen obraz je bil v pridušeni svetlobi rožnat.

»Oprosti, dekle. Malce sem pijan.«

»Dobro. Ne, da si pijan, ampak da me nisi slišal. Zamisel je bila trapasta.«

Še bolj je razprl oči in v glavi mu je zasvetilo. Kaj za vraga je preslišal?

Tema je bila kriva, da se mu je občasno to dogajalo. Elliot je zlahka preslišal cele dele pogovorov, ne da bi to opazil. Zavedel se je šele takrat, ko je ugotovil, da ljudje čakajo njegov odgovor in se sprašujejo, kaj je narobe z njim. Elliot je sklenil, da je najboljša rešitev, če se ljudi in pogovorov izogiba.

Pri Juliani pa je hotel vedeti. »Še enkrat povej.«

»Mislim, da ni pametno. Če bi bila zamisel naravnost sijajna, bi se takoj odzval. Tako pa ...«

»Juliana, prisegam ti ... Sem in tja me zmanjka. Rad bi slišal tvojo naravnost sijajno zamisel.«

»Ne, pa je nočes.«

Ženske. Celo tiste, v katere je bil že leta skrivaj zaljubljen, so ga znale spraviti ob živce.

Elliot se je dvignil in presedel bližje k njej, noge pa spustil na tla. Roko je naslonil zadaj na klop, ne da bi se dotaknil Juliane, vendar vseeno dovolj blizu, da je začutil njeno toploto. »Juliana, povej mi, sicer te bom požgečkal.«

»Nimam več osemnajst let, Elliot McBride.«

Ob njenem vzvišenem tonu ga je sililo na smeh. »Jaz tudi ne. Ko rečem *požgečkal*, mislim nekaj drugega kot takrat.« Z enim prstom se je dotaknil njenega golega ramena.

Napaka. Ob dotiku mu je vročina preplavila roko in švignila naravnost v srce.

Njene ustnice so bile blizu njegovih, polne in čutne. Na nosu je imela svetle pegice, kakšnih deset. Od nekdaj jih je imela in od nekdaj se jih je hotela znebiti, toda Elliot bi najraje vsako posebej poljubil.

Pogled ji je obmiroval in njen glas je bil komaj slišen dah. »Vprašala sem te, Elliot, ali bi se *ti* poročil z menoj.«

DRUGO POGlavJE

Elliot je negibno sedel, njegove oči pa so bile barve sivega zimskega neba in tudi tako hladne.

Juliana je spoznala, da je imela v mislih mladega Elliota, ko je bleknila svoje vprašanje, igrivega mladeniča s toplim pogledom. Ta Elliot McBride je bil zanjo tujec. Njegovi svetli lasje so bili kratko prstriženi, obraz mrk, lice pa so mu prepredale tanke brazgotine.

Ta Elliot je lovil in ubijal druge ljudi, znašel se je v ujetništvu in tam ostal tako dolgo, da so se že vsi bali, da je mrtev. Tistih deset mesecev, ko je bil pogrešan, je bilo najhujših v Julianinem življenju. Vrnil se je k bratu in nekaj časa okreval, toda Juliana ga ni videla. Nikogar ni obiskal, dovolil ni nobenih obiskov, nato pa je izginil nazaj v Indijo.

»Kot sem že rekla, je zamisel trapasta,« je jadrno dejala. »Malce zelen si videti, Elliot, zato kar pozabi.